

1537 18/11 38: Forespørgsel til Justitsmin. og Min. f. off. Arbejder af Svend E. Johansen. 1538

[Justitsministeren.]

gjort opmærksom paa denne Ombytning af Planerne, saa havde han, som altsaa i øvrigt havde faaet den af ham selv forlangte Erstatning, paa Grundlag af den begaaede Fejl ikke Føje til at sigte Banerne for nogen bedragerisk Adfærd. I sin Anmeldelse hævdede Jacobsen, at Banerne ved deres Udleje af den 2,3 m brede Arealstrimmel til ham skulde have været vidende om, at denne var bebygget med Jarmunds Kiosk.

Endvidere hævdede han, at Banernes Begrundelse for i længere Tid at nægte ham Erstatning, nemlig at de ikke vilde bære Ansvaret for en Fejl i en privat udarbejdet Grundplan, og at Jacobsen maatte vide, at Arealet var udlejet til en anden, var bevidst urigtig. Han henviste som Begrundelse heraf til, at Banerne i en Skrivelse af 1. Juli 1924 til Jarmund, som paa dette Tidspunkt ikke havde nogen udtrykkelig Lejekontrakt, erklærede sig villig til at fortsætte Lejemaalet vedrørende Kioskarealet. Det var saaledes urigtigt, naar Banerne havde paastaat, at Arealet, da Jacobsen forhandlede med Banerne om Lejemaal, allerede var udlejet til en anden, idet man først den 1. Juli 1924 gjorde Skridt til at skaffe Jarmund Hjemmel til Arealet. Endvidere henviste han til, at der i den den Jarmundske Kontrakt af August 1924 vedhæftede Arealplan var foretaget en Radering med Hensyn til Kioskens Beliggenhed. Derimod fremførtes der intet nyt med Hensyn til den paastaede senere Ombytning af Planerne.

Fra Banernes Side er det stedsse gjort gældende, at de Tjenestemænd, der havde med denne Sag at gøre, vel ved Kontraktens Underskrift var vidende om Opmaalingen og om den nye Plan, men at de ikke var klar over, at denne var afvigende fra den tidligere Plan. Det er ikke blevet godtgjort, at dette er urigtigt.

Med Hensyn til de af Jacobsen fremdragne Punkter skal jeg bemærke, at Jarmund i 1924 sad inde med Arealet i Henhold til en da udløben ældre Lejekontrakt, og at det, som nævnt, ikke var godtgjort, at Banerne den 1. Juli 1924 var vidende om Uoverensstemmelserne. Der kan ikke udledes noget af Skrivelsen til Jarmund i saa Henseende. Arealplanen i Jarmunds Lejekontrakt af August 1924 var udarbejdet

paa Grundlag af en gammel Plan fra 1921, efter hvilken hans Kiosk skulde ligge 12—13 m fra Østerbrogade. Da man i September Maaned 1924 opdagede i Marken, at den kun laa 5,2 m fra denne Gade, blev Planen raderet i Overensstemmelse hermed, idet man glemte, at den paa Grund af Jacobsens Byggearbejde nu var flyttet til en Afstand af 7,5 m fra Gaden. Der er saaledes fra Statsbanernes Side blevet begaaet flere Fejltagelser med Hensyn til denne Plan, men der kan ikke deraf sluttet noget til Støtte for, at der er udvist noget bedragerisk Forhold over for Jacobsen.

Selv om man med Injuriedommen af 1932 vil være enig i, at Jacobsen med fuld Føje kan rette Bebrejdelser mod Banerne, saa er der ikke Grundlag for en Sigtelse for Bedrageri eller Dokumentfalsk. Til Sigtelse for Bedrageri kræves, at nogen ved retsstridigt at fremkalde, bestyrke eller udnytte en Vildfarelse bestemmer en anden til en Handling eller en Undladelse. Det er ikke bevist, at Banernes Tjenestemænd ved Kontraktens Underskrift i 1924 var vidende om, at den da foreliggende Plan var uoverensstemmende med den, paa Grundlag af hvilken Jacobsen havde besluttet sig til at leje. Derimod foreligger der den Fejltagelse — og det er uheldigt —, at Jacobsen ikke blev gjort udtrykkeligt bekendt med, at der forelaa en ny Plan, saaledes at han selv kunde have undersøgt Forholdene dengang. At Banerne, efter at man havde opdaget Fejlen i Marken, lige indtil 1927 nægtede Erstatning, betragter jeg ogsaa som uheldigt, urigtigt, men det har ikke noget med Bedrageri at gøre. De paagældende Tjenestemænd nægtede Erstatning med den Motivering, at der ikke saas at foreligge Erstatningspligt, og lige saa lidt som de i deres Argumentation herfor kan siges at have brugt bevidst urigtige Paastande, lige saa lidt kan det hævdes, at de ved deres Argumentation har bestemt Jacobsen til nogen Art af Handling eller Undladelse. Et helt andet Spørgsmaal er, om der forelaa Erstatningspligt eller ej. Det er et rent civilretligt Spørgsmaal. Derfor maatte Rigsadvokaten den 13. November 1937 afvise Anmeldelsen, og derfor maatte Justitsministeriet den 14. Januar 1938 tiltræde denne Afgørelse ud fra strafferetlige Synspunkter med den Begrundelse,